

Kyndelsmässodagen 2018, Anders Facks

Inledning om att det är sista gången och så...

Jag vill idag prata om Jesus. Kanske inte unikt för en predikan i kyrkan på en söndag.

Jesus är så mycket.

Idol och förebild. Jesus har lyfts fram som förebild och vägvisare i så många psalmer och böner och utrop. Gör mig mer lik dig och herre, ber vi.

och någon gjorde en slogan som heter What would Jesus do?

I vår tid av uppgörelse med maktstrukturer finns också så mycket att hämta i berättelserna om Jesus.

kan visa värdet av att bryta med normer mönster som begränsar. Och han gör det för människornas och för sanningens skull

Jesus är en vacker idé och bild. Att finnas för att bara älska och ge ett kärleksbudskap. Att vara beredd att ge sitt liv, även för den som han inte känner.

Kanske är det därför en ikon kan kallas ett fönster mot himlen. Bilden av Jesus visar himlen. Och Himlen i mig öppnas. Därför kan vi också säga att ikonerna inte bara blir sedd utan den ser också mig.

Men förebild och idé. Ja det är han, när jag ser det från mitt perspektiv och individens blick

Men nu måste vi tillbaka till alltings start. Jesus blir människa. För att du och jag inte ska fastna i våra egna idéer.

Flera gånger kan vi läsa om hur evangelisterna berättar hur Jesus är med om saker som alla andra gör, eller sånt som ska ske enligt profetior, eller sker för att traditionen och vardagslivet säger att det är så det ska vara. Alltså Evangelisterna poängterar att Jesus är människa och delar det som är vardagens liv.

Jesus är inte någon människas idé, men Gud är på riktigt i världen. Gud vill möta oss och varje människa.

Gud är alltid mer och samtidigt vill Gud gemenskap med oss... Eftersom det är en grund så är också delandet av våra liv och våra berättelser och satt i relation till bibelns berättelser så oerhört viktiga. Vi, de imperfekta, men också livskloka. Historiens alla kämpande människor som levt och brottats med tro och liv. Insikten om att man ytterst är ensam, men vi kan stärka varann och dela livet och egentligen aldrig är ensam. Så hittar vi både mening och kraft till att leva. för detta mina vänner är en enorm kraft till liv.

*Jag skrev en liten dikt för ett par veckor sen, som inte passar helt dåligt idag. Tänk dig att Jesus säger så här:*

*Jag frågar inte om din härkomst  
om du är burunderbar från centrala Afrika eller kan allt från Kan-nada!  
kanske har du brexitat på din egna lilla ö, eller ditt pass beställdes från kokong i Hong Kong.  
Jag frågar inte om din inkomst  
Om din lön är lagom eller ett skämt från en sitcom  
jag dömer inte ut dig, om du blev påkommen att vara en bortkommen avkomma.  
Det bekommer inte mig, den som uppkommer ur gravar, vad din här- eller därkomst gjorde för dig.  
Sök inte bara .com utan se hur jag ger mitt kommatecken till dig, överallt.  
Utkomst för varje möte med mig blir åtkomst till ditt goda  
jag är din hemkomst!*

Grunden i vår tro är förundran. Det är att ställa sitt liv och sitt hjärta nära Guds och sträcka fram händerna och ta emot. Att se att vi är mitt i verkligheten och den är både nu, historia framtid och det fysiska och det eviga.

Har vi den strävan i vår vardags rutiner och liv, så tror jag att vi lättare öppnar våra andliga ögon. Jag tror att det är det som händer med Hanna. Hon förstod när Jesus var i templet att Han var där. Det står om Symeon att han leddes av helig ande. Jag tror att Hanna som levt i en bön inte behövde gripas särskilt av anden.

Oavsett hur vi beskriver detta, så vill jag säga att Jesus är vår förebild, och i Jesus så finns också delandet och vardagens evangelium. Men jag vill också säga att Vi behöver låta oss gripas, eller långsamt fyllas av helighet, på nåt sätt. Det som gör att vi måste låta stämman höras, eller måsta agera. Att gripas av iver att göra sant eller gott, det är andens ingivelse. Gud gör oss fria och modiga att följa med när du leder oss eller visa det sanna för oss. Hjälp oss att inte hålla tillbaka när du leder oss.

Jag kommer att sakna rum och denna tid, kanske på ett nostalgiskt vis, där minnet omsorgsfullt får mejsla fram det bästa ur dessa år i S:t Lars.  
men som ni vet så är det inte en aktivitet, eller ett rum som är det som bär. Snarare är det ni vänner i församlingen en del som varit här ett tag förut och en del som varit länge och en del som kommit alldeles nyss.

Särskilt många vänner bland alla unga som är här nu och som också varit med tidigare år. Jag har ofta känt mig som Josef och maria, mitt i templet som liksom fått Jesus att bära fram, i nattvarden eller samtalet eller allt som skett, mer eller mindre tydligt. Tacksamt ser och möter jag många Hannor, som gett och fått mycket genom kyrkan. Jag har också fått möta Symeonar, som inspirerats, till goda saker och uttryck. Jag har också fått men också så många som fyller templet och församlingen.

Ni är liksom närmast hjärtats böner.

Jag ber också att Gud ska vara med er alla, hela tiden varje dag.